

holdsvederlaget for de Embeder, som den ærede Minister havde fundet vare for lavt ansatte ifølge Udvalgets tidligere Forslag. Jeg skal oplyse, at da Udvalget holdt dette Møde igaar efter det offentlige Møde her i Salen, kjendte det ikke den ærede Ministers Vndringsforslag, men maatte tage Sagen under Overveelse i Genhold til de mundtlige Forhandlinger, der have fundet Sted ved Sagens 2den Behandling. Først efter at Udvalget havde sluttet sine Forhandlinger, blev det mig, ikke Udvalget, bekendt, at der var indløbet en Skrivelse fra den høitagtede Minister, hvori han nærmere udviklede de Grunde, som efter hans Formening talte for de nu af ham foreslaaede Forhøielser. Udvalget har saaledes ikke kunnet forhandle herom, men jeg tør paa Udvalgets Begne udtale, at det, om ogsaa disse Forslag den Gang havde været det bekendt, vilde have fastholdt sine tidligere Indstillinger, idet der var en bestemt Anskuelse hos Medlemmerne med Hensyn til disse Spørgsmaal. Den ærede Minister har nu skriftlig motiveret sine Forslag, men som jeg har forklaret, er denne Skrivelse ikke bleven Udvalget bekendt. Jeg har nu netop havt Tid til at gennemlese den ærede Ministers Udvikling af hans Grunde, hvilke væsentlig ikke ere andre end dem, som den ærede Minister anførte mundtlig under Sagens 2den Behandling, og som Udvalget saaledes kjendte, da det tog sin sidste Beslutning. Jeg antager ikke, det er nødvendigt at gaa nærmere ind paa Skrivelsen; der kunde vel være et Par Bemærkninger at gjøre med Hensyn til den ærede Ministers Motivering, men da det kun vilde være mine egne personlige Betragtninger, jeg kunde fremsføre, idet Udvalget som sagt ikke har kjendt Skrivelsen, skal jeg foreløbig holde disse Bemærkninger tilbage.

Judenrigsministeren: Der er efter denne Erklæring fra det ærede Udvalgs Ordfører ikke videre for mig at sige. Bellage mig maa jeg jo ikke. Jeg kan kun sige, at jeg har følt mig forpligtet til at stille de Forslag, som jeg her har stillet, og for hvilke Motiveringen ganske rigtig er den samme, som jeg tillod mig at give ved 2den Behandling, men som jeg tillige, da jeg ikke turde forudsætte, at Forhandlingerne iidsnok kunde foreligge trykte, tilbød skriftlig at ville forelægge det ærede Udvalg. Det er min Overbevisning, at man gaar disse tre Amtmænd for nær, men naar jeg har gjort Mit for at fæste dem, hvad jeg anser for nødvendigt for dem til Kontorhold, har jeg ikke videre at sige; jeg har da gjort, hvad jeg kunde.

Ordføreren: Der er jo Ingen, der har tænkt paa eller fornuftigvis har kunnet tænke paa at forbyde den ærede Minister at bellage sig.

Steenstrup: Jeg har heller ikke set denne Skrivelse, men da den ærede Minister siger, at den kun indeholder en Øjentagelse af, hvad han mundtlig har erklæret her i Thinget, saa vil jeg bemærke, at saa længe den ærede Minister ikke bruger andet Udgangspunkt end vedkommende Embedsmænds egne Erklæringer om, hvad de have lagt ud, saa er jeg i alt Fald for mit Vedkommende imod at tage noget videre Hensyn til et saadant Udgangspunkt, saafremt disse Betragtninger fra Ministeriets Side støttes ved en Sammenligning af de vedkommende Embedsmænd, hvis Kontorholdsvederlag efter disse Forslag skulde forhøies, med andre ligestillede Embedsmænd. Jeg maa fremhæve, hvad jeg nævnte sidst, at saalænge det ikke gaar den ærede Minister for nær, at Amtmanden over Randers Amt kun er opført med 2,850 Kroner, skal jeg uden Kuelse stemme mod den ærede Ministers Forslag, thi jeg er overbevist om, at kan Embedsmanden i Randers uden at tage af sin egen Lomme komme ud af det med 2,850 Kroner, saa kunne ogsaa de 3 Stiftamtmand komme ud af det med, hvad Folkethinget har vedtaget. Sammenholder man Folkethingets Tal, vil det ses, at disse 3 Stiftamtmandskaber endog saa staa temmelig høit overfor de øvrige Amtmandskaber, og vil man sige: Ja, men det er jo ogsaa Stiftamtmand, hvareer jeg: Gudt, lad os da sammenligne disse 3 Stiftamtmand med de øvrige Stiftamtmand. Det vilde vise sig, at de ogsaa staa godt, thi Stiftamtmanden over Holland-Falsters Stift, som egentlig skulde være den, hvem der efter den høitærede Ministers Mening er gaaet mest nær, har et betydeligt mindre Amtmandskab end Amtmanden i Randers, men dog er hans Kontorholdsgodtgjørelse betydelig høiere end Kontorholdsgodtgjørelsen for Randers. Jeg fortaar det ikke, naar det ikke netop er, fordi Udgangspunktet er, hvad vedkommende Embedsmænd tilfældigvis efter sine personlige Omstændigheder har brugt, og saa siger jeg, uden at gaa de andre Embedsmænd for nær: Kan Embedsmanden i Randers gjøre det, som han har gjort ved Hjælp af sit Kontorhold, saa kunne alle de andre Amtmænd og Stiftamtmand gjøre Alt det, der er nødvendigt, med det, der her er bevilget, at de skulle have, og i alt Fald gjøre Mere end den nævnte Stiftamtmand, som den høitærede Minister ikke har fundet fjerneste Anledning til at forhøie Vederlaget for.

Winther: Det er aldeles ikke min Mening at ville gribe ind i den Stilling, som Udvalget har indtaget. Jeg vil blot gjøre en faktisk Bemærkning, nemlig, at Amtmanden i Randers sagtens kan komme ud af det, thi han har, som de Herrer vide, en lille Extrasortjeneste som Kommissarius for de jydste Fernbaner. Han har allsaa paa en Maade to Embeder og dobbelte Indtægter. Om de Øvrige for Resten af den Grund bør have mere eller ikke, er en ganske anden Sag.